

Tưởng Năng Tiến – Vũ Quang Thuận

Khi chúng ta đang quây quần bên người thân, có một Vũ Quang Thuận đang vật lộn giữa sự sống và cái chết trong buồng giam... Ông Thuận từng bị biệt giam nhiều lần. Lần biệt giam lâu nhất kéo dài 14 tháng, từ tháng 3/2021 đến tháng 5/2022. Phạm Thanh Nghiên – 07/07/2023

“Một đêm Vũ Thư Hiên ngủ ở nhà tôi. Sáng hôm sau, tung chăn dậy, nhìn ra cửa sổ, nghe tiếng loa từ Ngã Sáu vọng vào, Hiên nhíu mày bảo:

– Hình như tao đã gặp buổi sáng như thế này ở đâu rồi.

Đúng là tiếng loa đã có từ lâu lắm rồi. Nó đã ngấm vào máu thịt, như là tiền kiếp vậy. Bao nhiêu năm chúng tôi đã nghe những bản nhạc hiệu ấy, những giọng nói đanh thép mở đầu ấy và cả những giọng điệu trong nội dung người viết người đọc nữa. Nó đã biến thành một phần của chúng tôi.” (Bùi Ngọc Tấn. [Viết Về Bè Ban](#). Hà Nội: Nhã Nam & NXB Hội Nhà Văn, 2012).

Cứ nghe ra rả cả ngày lẫn đêm (*đảng ta, nhà nước ta, xã hội ta, nhân dân ta, quốc hội ta, bộ đội ta, sứ quán ta, người phát ngôn của bộ ngoại giao ta...*) suốt “bao nhiêu năm” nên “nó biến thành một phần của chúng tôi” là... phải. Tất nhiên, đây không phải là chuyện ngẫu nhiên hoặc tình cờ – theo nhận xét của nhà bình luận [La Thành](#):

“Trải qua nhiều chục năm thực hành và thực hành rất thành công, ngành tuyên truyền của Đảng Cộng sản đã đạt đến trình độ chuyên nghiệp và tinh vi vượt xa mọi lĩnh vực còn lại của thực tiễn cầm quyền. Để thí dụ, trong khi đã cân nhắc loại bỏ đi các thuật ngữ ‘**ngụy** quyền’, ‘**ngụy** quân’ trong sách giáo khoa lịch sử, các sử gia của chế độ vẫn tiếp tục sử dụng các thuật ngữ ‘Đảng **ta**’, ‘Nhà nước **ta**’, ‘quân và dân **ta**’, v.v. với dụng ý đánh đồng các thành phần trong

hệ thống chính trị của Đảng Cộng sản với toàn thể quốc dân và xã hội – một phép nguy biến về lô-gích và một sự trâng tráo về hành xử.”

Tuy “trâng tráo” nhưng hiệu quả. Nạn nhân của cách tuyên truyền lì lợm và thô bạo này, với thời gian, có thể biến thành... thủ phạm (dễ) như chơi. Thử nghe đạo diễn Nguyễn Đình Nghi, trưởng nam của thi sĩ Thế Lữ, nói về bằng hữu của thân phụ ông (trong nhóm Tự Lực Văn Đoàn) nha:

– Ta ngắt lăm... Khái Hưng là ta... thật mà. Bác Tam không trốn kịp thì cũng bị.” (Trần Đĩnh. [Đền Cù II](#). Westminster, CA: Người Việt, 2014).

Cũng trong tác phẩm thượng dẫn, [chương 44](#), tác giả viết tiếp:

“Báo Nhân Dân năm nay đặc biệt kỷ niệm báo ra hàng ngày nên tổ chức một buổi riêng ôn lại thành tích tuyên truyền chiến tranh chống Mỹ... Nguyễn Sinh, xưa phóng viên thường trú Vĩnh Linh, Vĩnh Mốc lên nói... anh đã chứng kiến những người ở phía bên Nam kia bị ta bắt sang chôn sống kêu rất lâu dưới huyệt, tôi lại thấy mọi người lạnh mặt lại.”

Ta thật người này, ta chôn sống kẻ khác... nhưng chả ai áy náy hay phải chịu trách nhiệm gì ráo trọi về những việc làm tàn bạo đến độ vô nhân tính như thế vì đây là sự tàn ác của cả tập thể mà. Vô số người dân Việt đã vô tình dùng chung căn cước với Đảng CSVN (cái tập đoàn hiếu sát, hiếu chiến, bất nhân, tham lam, ác độc, giao hoạt ...) một cách hết sức hồn nhiên và vô tư: Đảng ta, nhà nước ta, quốc hội ta, bộ đội ta, sứ quán ta, người phát ngôn của bộ ngoại giao ta ... Cũng không ít kẻ hể mở miệng ra là cũng ba hoa (“ta/ta”) cứ y như loa đài của Nhà Nước vậy.

Dù vậy, Nhà Nước vẫn chưa yên tâm nên cả hệ thống truyền thông – gần trăm năm qua – luôn luôn nhắc nhở cho mọi người nhớ “con đường mà Bác Hồ, Đảng và nhân dân ta đã chọn!” Kiểu đánh đồng rất mất dạy và vô cùng trắng trợn này, tuy thế, hầu như đã không gặp phải bất cứ một sự chống đối công khai nào ráo.

Mãi cho đến đầu thế kỷ XXI, vào hôm 24 tháng 7 năm 2016, mới có một công dân Việt Nam – [Trần Thị Thảo](#) – đứng giữa phố phường, nói rõ (và nói to, to hơn cả tiếng loa phường) rằng mình hoàn toàn và tuyệt đối không có liên hệ chi với với tập đoàn lãnh đạo của chế độ hiện

hành: “Tiên sư cha chúng mày chú! Lịch sử sẽ lên án chúng mày, cả một chế độ thối nát, từ trên xuống dưới!”

“Tiên sư cha chúng mày chú! Lịch sử sẽ lên án chúng mày, cả một chế độ thối nát, từ trên xuống dưới!” [Trần Thị Thảo](#) – 24 tháng 7 năm 2016

Vài tuần sau nữa, vào ngày 17 tháng 9, trong một cuộc phỏng vấn dành cho biên tập viên Mặc Lâm ([RFA](#)) giáo sư Tương Lai cho biết thêm là cái “chế độ thối nát” mà bà Trần Thị Thảo vừa đề cập đến (theo thứ tự từ dưới lên trên) gồm những “thằng” sau:

“Từ ông thôn ông ấy bảo thằng xã nó ăn được thì tại sao tao không ăn được? Thằng xã bảo thằng huyện nó ăn được thì tại sao tao không ăn được? Thằng huyện bảo thằng tỉnh nó ăn được thì tại sao tao không ăn được? Thằng tỉnh bảo Bộ chính trị nó còn ăn, thằng Tổng bí thư nó còn ăn tại sao tao không ăn...”

Giáo sư Tương Lai thản nhiên gọi TBT của Đảng Cộng Sản Việt Nam Quang Vinh bằng “thằng” khiến không ít người phải lấy làm ái ngại. Họ quan ngại rằng (cũng như bà Trần Thị Thảo) ông đã đi hơi xa trong việc biện biệt giữa “chúng ta” và “chúng nó.”

Nỗi lo ngại chính đáng này (bỗng) trở thành viễn vông khi một công dân Việt Nam khác, ông Vũ Quang Thuận, đột nhiên xuất hiện như một “dàn đại bác” – theo lời tiên tri của blogger [Bà Đầm Xoè](#):

“Với tôi, dù Vũ Quang Thuận là ai thì sự lên tiếng của anh có giá trị khai sáng rất cao cho dân trí Việt Nam. Nó đã như một dàn đại bác liên tục nả vào đầu giới chóp bu cộng sản Việt Nam

không trừ một ai, kể cả “linh hồn bất khả xâm phạm” Hồ Chí Minh. Với tôi, những gì Vũ Quang Thuận đã “bắn ra” đã đưa anh vào thế anh có thể biến mất bất kỳ lúc nào trước họng súng của chế độ CSVN đã bủa vây anh từ bốn phía.”

Quả nhiên, Vũ Quang Thuận và thân hữu của ông trong Phong Trào Chấn Hưng Nước Việt đã bị bắt giam vào hôm 3 tháng 3 năm 2017.

Theo blogger [Huỳnh Ngọc Chênh](#) thì “việc bắt giữ hai công dân Vũ Quang Thuận và Nguyễn Văn Điển là vi phạm nhân quyền, là dùng biện pháp bạo lực để dập tắt và chà đạp lên quyền tự do ngôn luận của công dân.” Ông bạn đồng nghiệp của tôi nói không sai nhưng e chỉ đúng phân nửa mà thôi.

Quả thực là nhà đương cuộc Hà Nội đã “dùng bạo lực chà đạp lên quyền tự do ngôn luận của công dân” nhưng “dập tắt” được công luận thì vô phương, hay nói chính xác hơn là vô vọng. Trên mặt trận truyền thông, ĐCSVN đang phải đối mặt với một cuộc chiến tranh nhân dân mà Vũ Quang Thuận (và Nguyễn Văn Điển) chỉ là hai cảm tử quân ở tuyến đầu thôi!

TNT - 2017